

LEZERS AAN HET WOORD

Cinema Century

Erik De Keyser betreurt dat de auteur Francine Somers niet wat meer vertelt over de geschiedenis van het gebouw, destijds aan het President Wilsonplein 5. Niet de auteur (die enkel een sfeerbeeld wilde scheppen), maar de redactie die de illustraties en onderschriften verzorgde, was fout toen ze aangaf: 'een voorgevel in min of meer neo-renaissance of eclectische stijl'. Ik zou het mij zo niet aantrekken, schrijft Erik, ware het niet dat dit gebouw een ontwerp is van mijn grootvader Leon De Keyser en ik er toch één en ander over weet. Er is trouwens ook literatuur beschikbaar: Dagblad *Vooruit* van 23 januari 1911; Over slopers en architecten: dagblad *De Gentenaar* van 15 mei 1991; André Despretz: *Moderne Gentse penningen*, 1991, blz. 42-43; Mario Baeck: Het tegelpaneel 'Oud Gend' van het Brusselse Maison Helman in: *Interbellum*, januari-februari 2013.

Het gebouw werd uitgebaat als bierhuis, concert- en cinemazaal Oud Gend (Brasserie-Concert-Cinéma). De zaak werd ingericht in het omgebouwd oud herenhuis toebehorend aan weduwe Bruggeman-De Schrijver. Het bouwdoosier van 1910 in het Stadsarchief is echter verdwenen. De verbouwing was een werk van Leon De Keyser (1879-1946) die tevoren een aantal woningen in art-nouveaustijl ontworpen heeft (o.m. de villa's Elisabeth, Clementine e.a. aan de Prinses Clementinalaan, waarin mooie tegelpanelen en andere keramische elementen als kleur brengende elementen zijn geïntegreerd). Het huis Oud Gend met voorgevel in oud-Vlaamse stijl werd geopend op 28 januari 1911 door de Franse firma Pathé, maar vanaf 1910 werden er al filmvertoningen verzorgd. De voorgevel was versierd met een kleurrijk faiencetegelta-bleau dat een Gents volksfeest voorstelt met een zicht op oud Gent. Daaronder stond over gans de breedte van het paneel en drie rijen hoog, zeer duidelijk voor de voorbijgangers de benaming OUD GEND in blauwe letters op een lichte achtergrond te lezen. Het tegeltafelwerk werd vervaardigd door Helman Ceramique, St.-Agatha-Berchem (Brussel) op vorstvrije tegels uit steengoed of gres. Het is niet uitgesloten dat het paneel ontworpen werd door Leon De Keyser zelf. De gerant van de zaak was Alexander Strong (bijgenaamd Storny). Links op de benedenverdieping was de charcuteriewinkel 'Oud Gend' gevestigd en rechts de sigarenwinkel 'Oud Gend', beiden op naam van Vandenhende frères. In 1927 werd de toegang vernieuwd door architect A. Mom-

mers. Boven de ingang bleef het tegelpaneel centraal in de gevel gemetseld. Na de Tweede Wereldoorlog werd het beheer van Oud Gend overgenomen door de grote bioscoopketen Cinex en kreeg de cinema de naam Century. Zeer waarschijnlijk werd toen de verouderde benaming Oud Gend op de onderste twee rijen van het tegelpaneel overschilderd, het gelijkvloerse verdiep werd toen mede gemoderniseerd-vermassacreerd.

Afb. 1. Het tweede Alexianenpoortje, destijds in de Watergraafstraat, maar in 1944 in de museumtuin van Sint-Lucas (foto KIK).

Cinex ging failliet bij vonnis van 15 juni 1982. Eind 1982 werd de filmzaal nog eens heropend maar in 1986 sloot de zaal Century definitief. Dit gebouw werd verkocht aan NV Urbis en gesloopt in 1991 voor de bouw van het Urbis-complex in 1995. De bouwaanvraag was reeds op 13 november 1990 door het Gentse stadsbestuur goedgekeurd. Het onherroepelijk beschadigde paneel werd door Norbert Poulain en Georgette Caese in overleg met de sloper op het nippertje van de afvalcontainer gered en vervolgens namens vzw Interbellum aan het MIAT (Museum voor Industriële Archeologie en Textiel) geschonken. De uiteindelijke restauratie werd uitgevoerd door Nele van den Bergh in het kader van haar opleiding en besloeg ongeveer 6 maanden. Deze restauratie werd heel minutieus uitgevoerd en mag uiterst geslaagd genoemd worden.

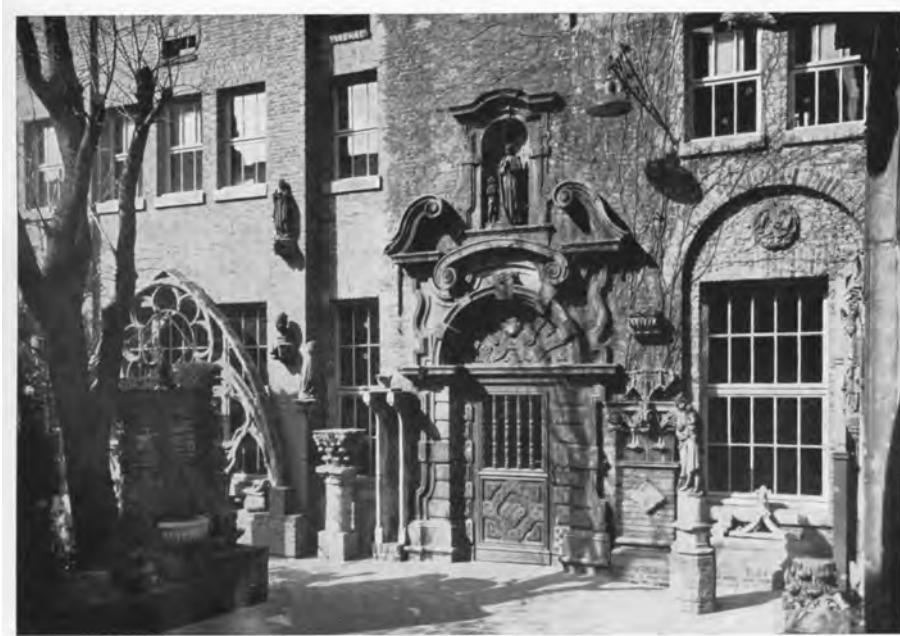
Alexianenpoortjes

Veerle Vercauteren van de stadsdienst Monumentenzorg bezorgde ons een nadere specificatie over de herplaatste poortomlijsting op de binnenkoer van de RVT Collegehof aan de Sint-Michielsstraat zoals beschreven in het artikelje over de Watergraafstraat in GT 2018 nr. 2. We citeren: ‘De tekst klopt. De huidige positie van de herplaatste poortomlijsting is niet echt dezelfde als de oorspronkelijke. De vroegere poort zat enkele traveeën (gevelindeling volgens de muuropeningen -vensters) meer naar rechts en een stuk hoger. De oorspronkelijke positie kan niet meer hernomen worden: het Schokkebroersvestje (een oude stadsvest) dat toegang gaf tot de kapel, is immers afgegraven en verdwenen. Het oorspronkelijke niveau is wel nog afleesbaar op de nu vrijgekomen gevel van de kapel en aanpalende kloostervleugel: het straatje lag enkele meters hoger en in helling. Anne-Marie Verhofsté van onze dienst had dit ook allemaal uitgepluisd en beschikt over de geveltekeningen en andere documenten waaruit dit duidelijk werd’.

André Coene en Martine De Raedt melden ons dat de barokke poort afgebeeld op p. 141 (GT nr. 2) wel degelijk de poort is die in de museumtuin van Sint-Lucas te zien is, en dat reeds van voor 1944 (foto KIK in dat jaar genomen) en nog steeds. Ze bezorgden ons als bewijs daarvoor de twee mooie foto’s die we hierbij reproduceren (afb. 1 en 2).

Scheve Ekkergemse kerktoren

In het artikel ‘Wetenswaardigheden uit het verleden van Ekkergem’ uit 1974 door Alfons De Buck in GT, jg. 3 nr. 4, p. 118, lezen we (o.a. op het internet via ojs.ugent.be) ‘Wanneer van Ekkergem gesproken wordt, zegt men soms:

Afb. 2. Actuele foto van het Alexianenpoortje, anno 2018 nog steeds in de museumtuin (foto A. Coene – M. De Raedt, met bijzondere dank).

de parochie van de ‘Schieve Tore’. Die toren is er van 1509. Er wordt, nu nog verteld dat de bouwer eraf sprong toen hij zag dat hij niet gans recht stond. Deze wanhoopsdaad zullen wij voor rekening van de legende laten. Het overhellen zal wel later gekomen zijn, ingevolge de zuidwestenwind en het uitdrogen van het gebinte van de spitse naald.’

Bij de GT redactie bogen Frank Gelaude en Luc Devriese zich over deze kwestie. Onvoldoende droog hout lijkt weinig waarschijnlijk als oorzaak. In die tijd waren de problemen die dat kon stellen, zeer goed gekend en men hield er terdege rekening mee. De kerk van Ekkergem is gebouwd aan de rand van de Leiebedding en de fundamenteën staan zeker onder het grondwaterpeil. De nabijheid van een rivierbedding is nooit een stabiele locatie om te bouwen. De aanleg van de vesten in de jaren 1500 zal er zeker ook geen deugd aan gedaan hebben. Tegen die locatie als oorzaak pleit dan weer dat de meeste kerken in Gent en omgeving dicht tegen rivieroeveren staan. Denk aan de Sint-Baafskathedraal en aan de verdwenen Sint-Baafsabdijkerk, aan de Sint-Michielskerk, aan de huidige Sint-Pieterskerk en haar voorgangers, de verdwenen abdij- en parochiekerk, naast elkaar aan de oever van de Muinkschelde. Hetzelfde buiten Gent: de kerken van de Leiedorpen, de verdwenen oude kerk van Merelbeke, enz. De enige Gentse kerk waarvan ernstige verzakking nog

tijdens de bouw in de negentiende eeuw goed gedocumenteerd werd, Sint-Anna, is juist niet op een oever gelokaliseerd. Hou er ook rekening mee dat veel oude torens (misschien zelfs allemaal) scheef staan. Alleen de gradatie kan sterk verschillen. Belangrijk bij de verklaring is in welke windrichting de toren helt.

Onderstraat – Philips Wielantstraat

Naar aanleiding van de vraag in GT 2018 (nr. 2 , p. 154) naar het verband tussen Philips Wielant en de Onderstraat, naam in 1943 veranderd in Philips Wielantstraat, wijst Arthur De Decker er ons op dat daarover een en ander te lezen staat in de allereerste jaargangen (1972 p. 93 en 1973 p. 204) van ons eigenste tijdschrift. Hij stelt ook vast dat bijna alle andere bronnen over die straatnaamwijziging van 1943 niet Philips, maar Filips Wielantstraat schrijven. De schrijfwijze op het in vorig nummer gereproduceerde kaartfragment is dus een uitzondering. Onze informant verwijst daarbij nog naar de 32 bladzijden tellende nota uit 1943 Nieuwe en vernieuwde straatnamen van Gent onder het hoofdstuk ‘Namen van bekende Gentenaars’ (aanwezig in het Stadsarchief en vermoedelijk geschreven door Vermeulen, folklorist en bedenker van talloze nieuwe straatnamen) waarin staat te lezen: ‘Om verwarring of dubbel gebruik te vermijden werd nogmaals beroep gedaan op de namen der talloze Gentenaars die eer verwierven in de Wetenschappen, de Letterkunde, de Schoone Kunsten, enz. ...: Filips Wielant (naam gegeven aan een gedeelte van de Onderstraat), zeer beroemde rechtsgeleerde, waarschijnlijk te Gent geboren, en alhier overleden in 1520. Schrijver van verscheidene werken over burgerlijk en crimineel recht, was hij een der grondleggers van de Vlaamsche rechtswetenschap. Hij woonde in de Onderstraat, in het Braemsteen (nu stads-school).’

We kunnen er aan toevoegen dat op hetzelfde kaartje (met enige moeite) ook te zien is dat het korte deel van de Onderstraat aan de andere zijde van de toenmalige Borloutstraat (nu Belfortstraat) in 1943 zijn oude naam Onderstraat mocht behouden. Het was nu eenmaal de opdracht die Vermeulens ploeg van de posterijen meegekregen had: verwarring te vermijden tussen visueel ongelijke straatgedeelten met dezelfde naam door ze ongelijke benamingen te geven. Nu is dat terug Onderstraat geworden. Voor een goed begrip: eeuwenlang vormde de Onderstraat één geheel, strekkende van de Langemunt tot de Koningsstraat-Zandberg. De aan het begin van vorige eeuw breed aangelegde nieuwe verbinding tussen het Belfort en Sint-Jacobs doorbrak die visuele en reële eenheid.

Petroleum aan de Wolterslaan

Françoise Verhooesele bezorgde ons uiterst interessante foto's (afb. 3 en 4) van de petroleumopslagplaats H. Rieth aan de Wolterslaan. Men ziet op de ene foto de vaten als een fiere piramide opgestapeld staan, met wapperende vaan bovenop. Daarnaast een grote petroleumtank eveneens met (reclame)vlag. De andere foto toont de bedrijvigheid op het terrein waar nu het Scheldeoord

Afb. 3. Petroleumopslagplaats aan de Wolterslaan. In de achtergrond het Wolterskasteel met bijhorende parkbomen. (ongedateerde foto, archief van het Land van Rode Heemkundig Genootschap, Oosterzele, met bijzondere dank aan Françoise Verhooesele).

staat. De vaten werden vervoerd op de manier waarop de brouwers hun bier-vaten aan hun klanten lieten bezorgen. Zo te zien werden de (ongedateerde) foto's aan het begin van de vorige eeuw gemaakt. Hoewel ze ook verschijnen in een publicatie van de Oost Oudburg, de heemkring voor het Gentse oosten, meenden we toch deze documentjes de GT lezers niet te mogen onthouden. Het terrein tussen de Wolterslaan en de spoorweg, waarop dit bedrijf gelegen was, is immers grondgebied Gent 9000, terwijl de andere zijde van die laan bij Sint-Amandsberg 9040 behoort. De Henri Pirennestraat aan het Scheldeoord heette niet zo maar toevallig tot in 1940 Petroolstraat. De foto's zijn afkomstig uit het archief van het Land van Rode Heemkundig Genootschap, Oosterzele. We danken de mensen van dit archief en Françoise ten zeerste.

Afb. 4. Bedrijvigheid op de petroleumopslagplaats aan de Wolterslaan. In de achtergrond het grote huis van de sluismeesters van het Heirnis sas (Gentbrugge sas). In die tijd was dat nog een drukke sluis op de Nederschelde, nu een immer gesloten stuw van het 'roldeurtype' (herkomst foto: zie afb. 3).

'Saffarke'

Emilienne Derdeyn las op p. 66 van GT 2018 nr. 1 in de tekst van Francine Somers over de cafés aan 't Zuid het woord choffarke'. Ze vermoedt dat de schrijfster een 'saffarke' bedoelt en geeft tekst en uitleg: 'dat is een flesje met twee deuken in de hals (alsof men het flesje wilde plat drukken). Daartussen zit een knikker. Om de limonade te kunnen drinken of in een glas te gieten, moest men de knikker in de fles duwen. De knikker kan niet verwijderd worden! Op de voorkant van het flesje staat (ingeblazen, geen etiket): 'VDS Marque commerciale déposée'. Op de zijkant leest men verticaal: 'Deze flesch blijft overal mijnen eigendom'. De benaming zou voortkomen van de naam van de producent van dergelijke flesjes, ene meneer Saffar.

Een vraag van de redactie hierbij: kan iemand ons een afbeelding van zo'n flesje bezorgen, eventueel een flesje zelf in het documentatiecentrum DSMG,

Begijnhof, Sint-Amandsberg, bv. op een dinsdagnamiddag (onze DSMG werkdag). We maken er dan een digitale foto van voor GT. Er zijn wel afbeeldingen te vinden op het internet als je het woord kogelfles intikt, maar een exemplaar zoals hierboven beschreven, zoek je er tevergeefs. Wel de volgende beschrijving. 'In Gent spraken de mensen niet over een kogelflesje, maar over een safarke. Wellicht gaat dat terug op Chaffart, de naam van een Gents familiebedrijf dat drinkwater verhandelde. Maar er werd nog nooit een flesje teruggevonden met de naam Chaf(f)art op. Het blijft voorlopig dus een hypothese'. Hoewel nog niet zo oud (eerste helft vorige eeuw) zijn intacte kogelflesjes tegenwoordig uitzonderlijk. De jongens sloegen ze maar al te graag kapot om met de knikkers te kunnen spelen.

Handvatten en reclamegadgets

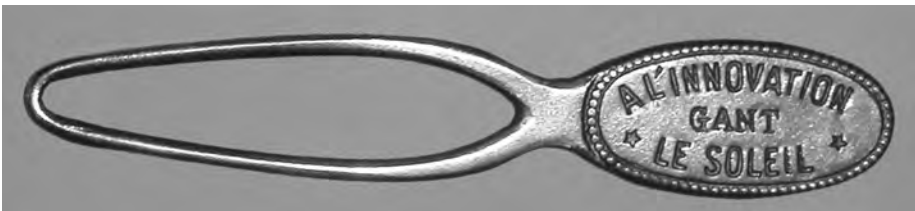
Frank Ödberg schrijft: 'Het laatste nummer GT heeft mij weeral doen zoeken in mijn rommel. Als bijlage een foto van verschillende reclame-handvatten (afb. 5). Ik voeg meteen er een foto bij van "nieuwjaarscadeaux" die firma's aan hun klanten gaven (afb. 6). De meeste zijn van de melkerij Embo. De flesopeners zijn van Meiresonne en van Excelsior (Vanderstricht). De functie van

Afb. 5. Reclamehandvatten (verzameling Ödberg).

Afb. 6. Nieuwjaarscadeautjes van de Gentse zuivelfirma Embo en biersleutels van de brouwerij Meiresonne (verzameling Ödberg).

Afb. 7. Een middelje om vingerlingen van handschoenen te verwijderen? Of wat? (verzameling Ödberg).

het toestelletje i.v.m. handschoenen ('Gant', 6cm lang) is mij een raadsel (afb. 7). Ik heb wel nog van die lange houten tangen die dienden om de vingers te verbreden, maar dat klein spul?

Suggestie: foto's publiceren van oude toestellen, alaam, enz. en vragen wie ze kan identificeren en de volledige antwoorden publiceren indien er voldoende interessante anekdotes bij zijn. Daar kan ik u mee helpen!

Gentse stempels voor linnenhandel

Een uitzonderlijk boekje over Gentse handelsstempels door Huib Billiet Adriaansen (2018) met een even uitzonderlijke titel: *Havana in de folterkamer*

van het Gravensteen te Gent. In dit boekje wordt een geïllustreerde beschrijving gegeven van Gentse stempels gebruikt in de internationale linnenhandel. De collectie werd een tijdlang in het Gravensteen bewaard. Vandaar de nogal zonderlinge titel. Een door de auteur aan ons documentatiecentrum geschonken exemplaar kan ingekeken worden in het DSMG, Begijnhof, Sint-Amandsberg. Voor de liefhebbers: dit werkje, mooi uitgegeven in eigen beheer, is te koop bij de e-uitgeverij Mijnbestseller.nl aan 14 Euro plus portkosten. Dat kan via het internet of, voor wie in de buurt van Gent woont, via het mailadres van de auteur huibbilliet@gmail.com

Walmeire - Koophandelsplein

Een ons onbekende lezer zond ons een fragment (afb. 8) uit een ons eveneens onbekend werk dat de oudste naam aangeeft van het huidige Koophandelsplein: de Walmeire. De naamuitlegging is foutief. Toen de naam ontstond (oudste bewaarde vermelding: 1337) werden de stadsversterkingen nooit wallen genoemd, wel vesten (cf. Oudevest, Sint-Jansvest). Maurits Gysseling (1954) geeft aan dat het hier gaat om een 'waal' (kolk). Over de termen wal en waal in middeleeuwse Gentse context hopen we in een volgend GT nummer een en ander te publiceren (red.).

Tuur De Decker schrijft ons dat hij het niet laten kan ons deze kleine opmerking te bezorgen inzake de artikels in GT 2018 nr 2 en GT 2016 nr 2 over de

**Den ouden naem der plaets nu 't Recollettenpleyn ,
was WALMEIRE, omdat er den grond by de stads-vest
of wal gelegen, verscheydene meeren bevatte. Thans
wordt de straet van de Zonnestraet tot de Recollet-
tenbrug nog aldus genoemd, terwyl die van de Veld-
straet naer de Ketelpoortburg haren ouden naem van
OPPERVELDSTRAET moet dragen. Toen men, in 1812,
het ontwerp gevormd had om op dit pleyn de Beurs
en Lynwaedhal te stichten, gaf men het den naem
van *Commercie- of Koophandelplaets*, thans dat er het
paleys van Justitie wordt gesticht, zou men het over-
blyvende pleyn *de Geregthofplaets* kunnen noemen.**

Afb. 8. Fragment met de oudste naam Walmeire van het huidige Koophandelsplein (uit een ons onbekende beschrijving).

naamgeving Koophandelsplein. In geen van beide wordt verwezen naar andere bronnen in GT daarover (1999/6 p. 314, 2012/5 p. 376, 2014/2 p. 114.). Vooral de uitleg van Mark Rummens in 1999/6 lijkt mij er bots op: 'Om die reden werd het Recolettenplein herdoopt tot Koophandelsplein. Afgezien van het feit dat men kan betreuren dat de oorspronkelijke historische naam werd verlaten, kan het verwondering wekken dat de nieuwe naam niet verwijst naar het belangrijkste van het plein, nl. de Justitie, maar naar een perifere stedelijke dienst. Vermoedelijk wou het stadsbestuur, als enige bevoegd voor straatnaamgeving, zich aldus wreken op de staat, die te weinig financieel bijgedragen had.'

Ancienne Belgique

Jacky Lagrou dook na het lezen van het artikel over den 'Ancien Belgiek' (GT 2018 nr. 1) in zijn collectie en viste er een mooie foto op uit 1947 (afb. 9), die

Afb. 9. Repetitie van het orkest van de Gentse Ancienne Belgique in 1947 (collectie Jacky Lagrou). Staand op de voorgrond, de orkestleider Willy Rockin. Zittend naast hem, eveneens met saxofoon: Leo Martin, die de opvolger van Willy zou worden.
Zou het doek op de achtergrond nog bestaan?

hij ons via Sonja Gyselinck liet scannen en reproduceren, waarvoor van harte dank!

Terug naar Gent met de ‘camion van het Lam Gods’

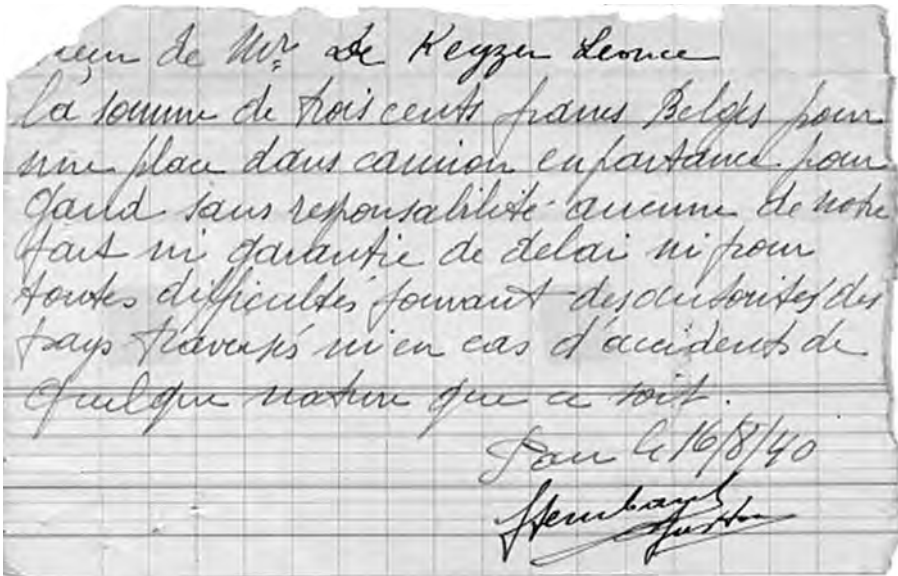
Erik De Keyser las met speciale belangstelling het artikel van Arthur De Decker in Ghendtsche Tydinghen (jg. 2018/nr. 2) over de vlucht met het Lam Gods veelluik aan het begin van de Tweede Wereldoorlog. Het spreekt voor zich, zo schrijft hij, dat hier niet alles verteld wordt, alhoewel in het artikel heel veel details te lezen zijn. Zo lees ik op blz. 88 dat de toenmalige minister van Onderwijs Eugène Soudan op 13 mei 1940 liet weten dat de Belgische Regering de verplaatsingskosten van de kisten met de dure kunstwerken naar Pau op zich zou nemen. Met verplaatsingskosten begrijp ik dat het zowel om de heen- als de terugreis ging. Ik vermoed dat de betaling ook gebeurd is.

Een ander verhaal is dat een deel van mijn familie op 15 mei 1940, zoals aanbevolen door minister Pol-Henri Spaak, met de fiets vanuit de Jan Verspeyenstraat de vlucht nam naar Frankrijk. Het betreft de drie broers René, Roger en Léonce De Keyser (mijn nonkels), hun twee neven Willy en Gustave Soenen, Michel De Loore (ook een nonkel) en buurman Michel Van de Mispel. Allen tussen de 16 en 34 jaar. Pas op 28 mei 1940 arriveerden zij zonder veel tegenslagen in Argentan (regio Normandië) waar hun fietsen door de Force Militaire werden aangeslagen. 's Anderendaags konden zij per trein verder ‘reizen’ tot zij op 30 mei strandden in de vrije zone, Gayon een kleine gemeente op 35 km boven Pau. Daar werden ze dezelfde dag nog als ‘évacué’-geregistreerd door de burgemeester.

Na de achttiendaagse veldtocht, met de capitulatie van België op 28 mei en toen het in België veiliger was, begonnen onze Gentenaars in augustus 1940 aan de terugreis te denken. Op 13 augustus werd in Pau met de consul afgesproken dat de zeven vluchtelingen met Messageries Steurbaut mee konden huiswaarts keren. In de vrachtwagen van Steurbaut was er nog plaats voor tien personen. De kunstwerken waren veilig afgeleverd en Steurbaut moest toch terug naar Gent. Was Coppejans daar ook bij? Zo niet, waarom vertrok hij twee dagen later? Op zaterdag 17 augustus vertrok het gezelschap om 7.30 uur, samen met bijna alle leden van de familie Steurbaut, in totaal 24 gelukkige passagiers. Voor de weg terug naar Gent bleef een ontvangstbewijs bewaard in het familiearchief (afb. 10): ‘Reçu de Mr. De Keyser Léonce la somme de trois cent francs Belges pour une place dans camion en partance pour Gand sans responsabilité aucune de notre part ni garanti de delai ni pour toute difi-

cultés jouant des autorités des pays traversés ni en cas d'accidents de quelque nature que ce soit. Pau le 16/8/1940'. Getekend: Steurbaut Gustave (wellicht de weduwe, Rosalie Impens).

Voor de zeven vluchtelingen werden dus zeven ontvangstbewijzen geschreven aan 300 BEF. Een niet onaardig bedrag om vluchtelingen naar huis te brengen in een vrachtwagen die door minister Soudan betaald was en die toch naar Gent moest terugkeren. De groep kwam wel veilig en wel aan in Gent op woensdag 21 augustus 1940. Vader Leon De Keyser had in mei 1940 drie zonen onder de wapens, drie zonen en één stiefzoon op de vlucht. Men zou voor minder er een hartaandoening aan overhouden.

reçu de Mr de Keyser Leonce
la somme de trois cents francs Belges pour
un place dans camion en partance pour
Ghent sans responsabilité aucune. Et note
fait ni garantie de délai ni pour
toutes difficultés pouvant résulter des
pays traversés ni en cas d'accidents de
quelque nature que ce soit.
Pau le 16/8/40
Steurbaut
Gustave

Afb. 10. Ontvangstbewijs voor 300 Belgische frank betaald door Leonce De Keyser voor een terugreis van Pau naar Gent met de camion van de firma Steurbaut die het schilderij 'De Aanbidding van het Lam Gods' samen met andere Gentse kunstwerken naar het Franse zuiden gebracht had.

CULTUREEL AVONDSALON MET ACADEMISCHE UITEENZETTING, INFORMELE NABESPREKING, CULINAIRE OMKADERING (EDITIE 2018)

Een initiatief van de Heemkundige en Historische Kring Gent in samenwerking met de Koninklijke Bond van Oost-Vlaamse Volkskundigen en Van Crombrughe's Genootschap.

Vrijdag 11 mei

Dr. Lieselot De Wilde (UGent) over 'stemmen uit de Gentse weeshuizen. Herinneringen aan een ongewenst verleden?'

Op basis van beleidsdocumenten, observatieschriften, persoonlijke dossiers en foto's uit het archief van het OCMW Gent, wordt de geschiedenis van de Gentse weeskinderen gereconstrueerd. Hun verhaal komt helemaal tot leven door de spraakmakende getuigenissen van zowel oud-wezen als ex-personeelsleden van het weeshuis. Vormden deze kinderen een gevaar voor de samenleving, of waren ze veeleer in gevaar?

Vrijdag 8 juni

Prof. Daniel Biltreyst (UGent) over 'verboden beelden: een eeuw filmcensuur in België'.

In 1920 stemde het Belgisch parlement een wet die kinderen de toegang tot bioscopen ontzegt. De filmkeuring was overigens niet de enige censor. Ook andere instituten zoals plaatselijke overheden, de kerk of het gerecht kwamen dikwijls in actie, zeker wanneer aanstootgevende of 'gevaarlijke' films in roulatie werden gebracht. Deze lezing over een eeuw filmcensuur in België gaat in op enkele beruchte filmschandalen.

*in het Gentse Van Crombrughe's Genootschap,
Huidevetterskaai 39, Gent,*

om 20.30 uur,

toegang € 5 (leden HHKG, KBOV, VCG € 2).

*Meer op www.kbov.be,
e-mail: GTPenning@edpnet.be*